

Μάριος Καρακατσάνης

Ο κήπος

Ο κήπος

Πάντα να αγαπάς και να σέβεσαι τις γυναίκες καλέ μου Άντν, του έλεγε από μικρό παιδί η μητέρα του. Ζούσαν οι δυο τους απομονωμένοι σε ένα τεράστιο ξύλινο σπίτι, στους πρόποδες ενός βουνού, όχι πολύ μακριά από το πλησιέστερο χωριό της περιοχής τους.

Πατέρα δεν είχε. Από μικρό παιδί μεγάλωνε μόνο με την μάνα του. Η ίδια τού είχε πει ότι όταν είχε μείνει έγκυος σε εκείνον, ο πατέρας του τους παράτησε για μια κοπέλα νεότερη και ομορφότερη. Έτσι ανέλαβε εκείνη να τον κάνει σωστό άντρα, ώστε να μην είχε καμία σχέση με τον βέβηλο πατέρα του. Ο Άντν θα μάθαινε μέσα από εκείνην να μην πληγώνει ποτέ τις γυναίκες. Και ο μόνος τρόπος για να το κάνει αυτό, θα ήταν να μάθει από μικρός την αξία τους. Και για να μπορέσει να αναγνωρίσει αυτή την αξία, θα έπρεπε να μάθει να μην βλέπει τις γυναίκες μόνο σαρκικά.

Για την υλοποίηση αυτού του σκοπού καθόταν και του εξηγούσε ώρες ατελείωτες όλους τους σημαντικούς ρόλους που επιτέλεσαν οι γυναίκες στο βαθύ πέρασμα της ιστορίας. Ξεκινώντας από τα αρχαία χρόνια που προσέφεραν στην κοινωνία σημαντικές υπηρεσίες ως ιέρειες, φτάνοντας μέχρι και την σημερινή εποχή.

Όσο ήταν πολύ μικρός τού εξηγούσε, πάντα σε μορφή παραμυθιού, πόσο πολύ σέβονταν, αλλά και εκτιμούσαν οι διάφοροι πολιτισμοί ανά τον κόσμο την γυναίκα, ακόμα και θεοποιώντας την. Του παρουσίαζε την μητρότητα ως κάτι πολύ ιερό, κάνοντάς τον να βλέπει κάθε τι θηλυκό ως κάτι πολύ ιδιαίτερο.

Αργότερα όταν εκείνος είχε μεγαλώσει πια αρκετά και καταλάβαινε περισσότερα πράγματα, εκείνη έβγαζε, μέσα από τα μαθήματα που του έκανε, όλο το μένος που ένιωθε για τις γυναίκες “αγκάθια” όπως της είχε ονομάσει. Τον μάθαινε να τις διαχωρίζει, αλλά και να τρέφει διαφορετικά συναισθήματα για την κάθε μία τους. Του εξηγούσε ότι μια σωστή γυναίκα “λουλούδι” δεν έπρεπε να την βλέπει διαφορετικά, πέρα από τον μοναδικό σκοπό δημιουργίας της. Να στολίζει τον χώρο που βρίσκετε όπως ένα όμορφο και σπάνιο άνθος. Να την βλέπει ως κάτι ιερό, όπου εκείνος, αλλά και όλοι οι υπόλοιποι άντρες, όφειλαν να κρατήσουν για πάντα κοντά τους διατηρώντας όμως την αγνότητα του.

Ενώ τις γυναίκες αγκάθια, αυτές που είχαν χάσει τον δρόμο τους μέσα στην σάπια κοινωνία των ανδρών, θα έπρεπε να τις εξαφανίσουν από προσώπου γης. Να τις θάψουν βαθειά μέσα στην γη, πριν προλάβουν να καταστρέψουν κι άλλες οικογένειες, αποπλανώντας άντρες ανάξιους και ανανδρους σαν τον πατέρα του.

Σχολείο δεν τον άφησε να πάει ποτέ. Τον εκπαίδευε διδάσκοντάς τον εκείνη στο σπίτι τους, προσπαθώντας έτσι να αποφύγει τις άσχημες συναναστροφές. Το σχολείο, έλεγε, καταστρέφει το μυαλό του ανθρώπου. Γιατί εκεί το ποτίζουν με σιχαμερά ψέματα μυαλά που δημιούργησαν έναν κόσμο όπως συνέφερε σ’ αυτά. Γιατί δέχονταν να διαπομπεύουν μέσα από την διδασκαλία τους αξιόλογες γυναίκες που πρόσφεραν σημαντικά πράγματα στην ανθρωπότητα. Γιατί διδασκαν στα παιδιά ότι τα μεγαλύτερα έργα στον κόσμο τα έκαναν άντρες και μόνο άντρες. Αφήνοντας υποσυνείδητα στο μυαλό όλων των

παιδιών την γυναίκα στο περιθώριο. Προβάλλοντας μόνο δικές τους πράξεις, αποφεύγοντας σκόπιμα να αναφέρουν το όνομα της εκάστοτε γυναίκας που είχαν δίπλα τους. Υπονομεύοντας κάθε πράξη των γυναικών σαν κάτι ανούσιο και ευτελές.

Έμαθε στον Άντνι ότι το σχολείο για τον έξω κόσμο, ήταν το πρώτο στάδιο πλήσης εγκεφάλου των παιδιών. Έτσι ώστε όταν θα έβγαιναν από εκεί, το κάθε ένα να είχε αντιληφθεί σωστά τον ρόλο που του είχαν μάθει υποσυνείδητα και μη. Να μπορέσουν, κάθε ένα χωριστά και όλα μαζί, να επιβιώσουν σε μια κοινωνία, όπου τα πάντα ήταν κομμένα και ραμμένα μόνο για άντρες.

Για τους ίδιους λόγους ο Άντνι δεν είχε δει ποτέ του και την εκκλησία του χωριού. Του έλεγε ότι οι πιο σιχαμεροί άντρες από όλους ήταν οι παπάδες. Αυτοί πρώτοι αποκάλεσαν πόρνες αθώες γυναίκες της ιστορίας, γιατί ήθελαν να παρουσιάσουν τον ιερό τους άντρα τέλειο. Αυτοί ακόμα θεωρούν την γυναίκα μίσημα και ακάθαρτη, ξεχνώντας ποιος έφερε στον κόσμο τον οποιοδήποτε άντρα στην γη. Παραβλέποντας προκλητικά ακόμα και την ίδια την φύση, που από μόνη της έδειχνε ξεκάθαρα ποιος παρέμενε μόνιμα ακάθαρτος και ποιος όχι. Παραποιώντας κάθε αλήθεια ανάλογα με το συμφέρον τους. Έτσι έφτιαξαν ένα κατεστημένο που ξεφτίλιζαν και μείωναν την γυναίκα, μαθαίνοντάς την από μικρή να το αποδέχεται αμίλητη ως κάτι απόλυτα φυσιολογικό.

Όταν ο Άντνι είχε φτάσει σε ηλικία που οι αντρικές ορμόνες τού μπερδεύαν τις σκέψεις, η μητέρα του φρόντιζε πάντα να του τις ξεμπερδεύει. Λέγοντας του ότι

έπρεπε να βλέπει τις γυναίκες σαν λουλούδια. Ότι οι σκέψεις και μόνο που έκανε, ήταν αρκετές από μόνες τους ώστε να μαραθούν αυτά τα άνθη. Έπρεπε να βρει οπωσδήποτε έναν τρόπο ώστε να απολαμβάνει αυτό τον κήπο, δίχως να θέλει να τον γευτεί κάνοντας βέβηλες σκέψεις.

Όσο και αν προσπαθούσε όμως ο Άντυ να τις απομακρύνει από το μυαλό του, εκείνες δεν έφευγαν. Συχνά στα όνειρα του έβλεπε τον εαυτό του να βρίσκεται σε έναν τεράστιο καταπράσινο κήπο γεμάτο ακίνητες και όρθιες γυμνές γυναίκες. Γυμνός και εκείνος περνούσε ανάμεσα τους, αγγίζοντάς τες ελαφρά. Μόλις όμως εκείνες ένιωθαν το άγγιγμα του, έβγαζαν αγκάθια σε όλο τους το κορμί και τον πλήγωναν με αυτά. Νιώθοντας το αίμα να κυλά επάνω του, ο Άντυ ξυπνούσε κάθε φορά πλημυρισμένος από ηδονή νιώθοντας μουσκεμένος ανάμεσα στα πόδια του.

Έξω από το σπίτι για ψώνια έβγαине μόνο η ίδια. Κρατώντας κλειδωμένο τον γιο της μέσα σ' αυτό, βοηθούσε κατά την γνώμη της στο να διατηρήσει πιο εύκολα τις διδαχές του.

Αφήνοντάς τον να την κοιτάζει με θλίψη καθώς εκείνη απομακρυνόταν πίσω από το τεράστιο παράθυρο του δωματίου του. Όταν δεν την έβλεπε ποια, κοιτούσε τον ξερό τους κήπο που κανείς δεν τον περιποιόταν, αφήνοντας να σαπίζει ό,τι φύτρωνε από μόνο του στο υγρό του χώμα.

Όποτε οι κάτοικοι της κωμόπολης την έβλεπαν μπροστά τους, ξεκίναγαν τα κουτσομπολιά δίχως ίχνος διακριτικότητας, δείχνοντάς την ο ένας στον άλλον.

Πολλές φορές τους άκουγε που την αποκαλούσαν “τρελή”, μα εκείνη συνέχιζε τα ψώνια της αδιαφορώντας για το τι έλεγαν. Το μόνο που κατάφερναν ήταν να θωρακίζουν περισσότερο την άσχημη ιδέα της για αυτούς, κρατώντας φυλακισμένο τον γιο της μακριά τους.

Τα λιγοστά χρήματα που έπαιρνε από την πρόνοια ως άνεργη μητέρα της έφταναν ίσα-ίσα για τα βασικά. Έτσι δε χρειαζόταν να ανέχεται τις γλοιώδες φάτσες τους για πολύ ώρα. Ήταν όλα τόσο ειρωνικά για αυτήν. Να βλέπει γυναίκες να σιγοντάρουν στην κοροϊδία με άντρες που φρόντισαν πολύ καιρό πριν να τις κοροϊδέψουν όλες τους. Ξέροντας ότι οι περισσότερες από αυτές ανέχονταν κάθε πρόστυχο και εξευτελιστικό καπρίτσιο από τους συζύγους τους προκειμένου να μη τους χάσουν. Υποβαθμίζοντας έτσι την τελευταία ρανίδα αξιοπρέπειας που τους είχε απομείνει. Ή μάλλον που οι άνδρες τους τούς είχαν επιτρέψει να έχουν.

Ο Άντο όλα αυτά τα χρόνια μεγάλωνε μαθαίνοντας να καταπιέζει κάθε ερωτική επιθυμία που ένιωθε μέσα του. Όταν πια είχε γίνει ένας ψηλός και γεροδεμένος άντρας, ήξερε πως να πνίγει τα συναισθήματα του καταπιέζοντάς τα, πριν αυτά προλάβουν να του κυριαρχήσουν το κορμί του.

Τις ελεύθερες ώρες που είχε, όταν δεν τον “διαπαιδαγωγούσε” διδάσκοντάς τον η μητέρα του, τις περνούσε δίχως να κάνει τίποτα μόνος στο δωμάτιό του. Από εκεί έβλεπε, κοιτώντας μέσα από το παράθυρο, την μόνη εικόνα που μπορούσε να σχηματίσει το μυαλό του για τον έξω κόσμο.

Περνώντας όμως τα χρόνια η υγεία της μητέρας του βάρυνε πάρα πολύ. Μη μπορώντας να περπατήσει μεγάλες αποστάσεις δίχως να ζαλιστεί και να πέσει, αναγκαστικά έπρεπε να στείλει τον γιο της για τα ψώνια.

Του εξήγησε πού έπρεπε να πάει και τι να ζητήσει, θυμίζοντάς του ότι ο κόσμος εκεί έξω είναι πολύ κατώτερός του. Δεν έπρεπε να δίνει καμία σημασία στα βλέμματά τους, αλλά ούτε και σε τυχόν σχόλια που θα άκουγε. Αν τύχαινε να του μιλούσε κάποιος από αυτούς, εκείνος έπρεπε να φύγει μακριά του. Το κυριότερο όμως όλων ήταν να κρατούσε αποστάσεις από οποιαδήποτε γυναίκα. Να απέφευγε ακόμα και να τις κοιτάξει.

Έτσι ο Άντυ στα είκοσι εφτά του χρόνια ήταν πια έτοιμος να βγει για πρώτη φορά στην ζωή του έξω από το σπίτι. Σε ένα κόσμο που η ίδια η μητέρα του, τού είχε μάθει να σέβεται, αλλά και να φοβάται. Σε αυτόν τον κόσμο που το δικό του μυαλό, έβλεπε μονάχα αγκάθια.

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ο Άντυ βγαίνοντας από το σπίτι του, ήταν το εκτυφλωτικό φως του ήλιου όπως δέσποζε σαν μικρή κουκίδα στο απέραντο γαλάζιο του ουρανού. Ύστερα κατεβάζοντας ξανά το κεφάλι, ξεκίνησε για την κωμόπολη που είχε ακούσει τόσα πολλά για αυτήν από την μητέρα του.

Βλέποντάς τον οι πρώτοι κάτοικοι που έτυχε να συναντήσει μπροστά του, τον κοιτούσαν λες και είχε κατέβει από τον ουρανό. Μπαίνοντας στα ενδότερα της πόλης, συνάντησε ανθρώπους που δεν δίστασαν ακόμα και να τον πλησιάσουν, κοιτάζοντας τον επίμονα από κοντά σαν να μην είχαν ξανά δει άνθρωπο. Ο Άντυ έχοντας το κεφάλι σκυμμένο, τους προσπερνούσε κάνοντας ακριβώς ό,τι του είχε πει η μητέρα του.

Μπαίνοντας στο μπακάλικο που ήξερε ότι θα βρει σε εκείνο το σημείο, έκλεισε βιαστικά την πόρτα πίσω του ξεφυσώντας ελαφρά.

-Καλημέρα σας, χαιρέτησε ευγενικά τον άντρα που βρισκόταν πίσω από τον πάγκο.

-Θα ήθελα αυτά που αναγράφει η λίστα, συνέχισε με την ίδια ευγένεια, δίνοντας το χαρτάκι που του είχε δώσει η μητέρα του.

Ο ιδιοκτήτης του καταστήματος κοιτάζοντάς τον και αυτός με επιμονή, πήρε το χαρτάκι στα χέρια του.

-Είσαι ο γιος της κυρίας που μένει στο βουνό; τον ρώτησε παρατηρώντας τον με περιέργεια, καθώς μάζευε τα τρόφιμα από τα ράφια.

-Μάλιστα... απάντησε ο Άντυ καθώς κοιτούσε σαν χαμένος γύρω του το περιβάλλον.

Δίχως να ανταλλάξουν άλλη κουβέντα μεταξύ τους οι δύο άντρες, ο Άντυ έδωσε τα χρήματα και παίρνοντας τα ψώνια και τα ρέστα, αποχαιρέτησε το ίδιο ευγενικά όπως είχε μπει.

Κλείνοντας την πόρτα πίσω του απομακρύνθηκε βλέποντας κάποιους, που τόση ώρα περίμεναν έξω κοιτάζοντάς τον, να μπαίνουν τώρα μέσα στο μπακάλικο βιαστικοί.

Αποφεύγοντας να έρθει σε επαφή με οποιονδήποτε άλλο, ανηφόρησε ξανά για το σπίτι του.

-Αργησες Άντυ! άκουσε την μητέρα του να του φωνάζει ανήσυχη από το δωμάτιο της μόλις τον άκουσε να μπαίνει μέσα.

-Έλα γρήγορα εδώ... συμπλήρωσε.

Αφήνοντας την σακούλα με τα τρόφιμα στην κουζίνα, ο Άντυ ήρεμος πήγε στην κρεβατοκάμαρα της μητέρας του.

-Τι έγινε; τον ρώτησε με αγωνία προσπαθώντας να ανασηκωθεί λίγο.

-Τι ήθελες να γίνει; την ρώτησε με την σειρά του ο Άντυ βοηθώντας την να τακτοποιηθεί πιο άνετα.

Η μητέρα του νευριασμένη από την ερώτηση που της έκανε, του άστραψε ένα δυνατό χαστούκι στο μάγουλο.

-Σου έχω πει επανειλημμένα να μην απαντάς με ερώτηση! του είπε οργισμένη.

-Αυτό δεν δείχνει σεβασμό σε μια γυναίκα. Δείχνει ειρωνεία! συνέχισε να λέει κουνώντας νευρικά το δάκτυλο της προς το μέρος του.

-ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ ΜΑΝΑΣΟΥ! ούρλιαξε ξαφνικά πιάνοντας το κεφάλι της αμέσως μετά, νιώθοντας μια απότομη ζαλάδα.

-Συγγνώμη μητέρα. της απάντησε υποτακτικά ο Άντυ κατεβάζοντας το κεφάλι.

-Τέλος πάντων, πες μου τι έγινε επιτέλους... του είπε η μητέρα του, βογκώντας ελαφρά από τον πονοκέφαλο.

-Όλα έγιναν όπως είπες. Με κοιτούσαν όλοι περίεργα, μα κανείς δε μου μίλησε... της είπε δίχως να την κοιτά.

-Ο κουτσομπόλης ιδιοκτήτης του μαγαζιού σε ρώτησε τίποτα;

-Ναι, αν είμαι γιος σου...

-Σιγά που δε θα ρώταγε... μονολόγησε η μητέρα του κουνώντας το κεφάλι της.

-Τέλος πάντων, φτιάξε κάτι να φάμε και άντε να ξαπλώσεις, αρκετά έκανες για σήμερα, του είπε καθώς βυθιζόταν πάλι στα σκεπάσματα της.

Πηγαίνοντας γεμάτος σκέψεις ξανά στην κουζίνα ο Άντυ, ετοίμασε πρόχειρα μια χορτόσουπα να φάνε. Ύστερα βλέποντας την μητέρα του να αποκοιμιέται ήσυχη, πήγε στο δωμάτιό του.

Τώρα που ήξερε πως ήταν ο έξω κόσμος, η εικόνα που είχε από το παράθυρό του, φάνταζε πολύ μικρή. Ήθελε να τον δει ξανά, να γίνει και αυτός μέρος του. Ήξερε πια πώς να εκτιμά και να σέβεται τα αδικοχαμένα "λουλούδια" που ζούσαν εκεί έξω. Γνώριζε ό,τι ήταν απαραίτητο ώστε να φροντίζει και να περιποιείται μια γυναίκα, ακριβώς όπως έκανε και με την μητέρα του. Θα την είχε σαν θεά του, δίχως να την βρωμίζει με βέβηλες

σκέψεις, αλλά και πράξεις που θα της στερούσαν τον θρόνο της. Κοντά του, οι γυναίκες που θα συναντούσε, θα έβρισκαν ξανά την θέση που τους στέρησαν. Δίνοντας ξανά ζωή στα μαραμμένα τους πέταλα, βάζοντάς τες να ζουν στο δικό του βασίλειο.

Κάνοντας περιέργες σκέψεις, κοιτούσε τον μαραμμένο κήπο τους και αναρωτιόταν αν θα μπορούσε να τον ζωντανέψει ξανά. Φυτεύοντας όμορφα και ιδιαίτερα άνθη, θα μπορούσε να κάνει ένα δώρο όχι μόνο στην μητέρα του, που σίγουρα θα το εκτιμούσε, αλλά και σε κάθε γυναίκα.

Συνεχίζοντας να πηγαίνει για ψώνια εκείνος, σε κάθε διαδρομή παρατηρούσε το κόσμο γύρω του. Άντρες και γυναίκες. Ήταν όλοι τους και όλα ακριβώς όπως του τα είχε περιγράψει η μητέρα του. Άντρες καθόντουσαν ανέμελοι στα καφενεία πίνοντας και γελώντας αδιάκοπα, ενώ γυναίκες τριγυρνούσαν αγκομαχώντας φορτωμένες με ψώνια.

Παρατηρώντας τα πάντα, αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν οι γυναίκες να ξεχνούν την θεία τους προέλευση, επιτρέποντας μια τόσο βάρβαρη συμπεριφορά προς αυτές από άντρες που από την φύση τους ήταν ακάθαρτοι.

Η ημέρα που είδε με τα ίδια του τα μάτια ένα άντρα να χτυπά βάνουσα μια γυναίκα έξω από ένα κατάστημα, ήταν καθοριστική για αυτόν.

Βλέποντας ο Άντυ την αδιαφορία του κόσμου και να μην υπερασπίζεται κανείς τους την άμοιρη κοπέλα, άφησε αγανακτισμένος τα ψώνια από τα χέρια του. Δίχως να χάσει χρόνο, έτρεξε προς το μέρος τους σπρώχνοντας με δύναμη τον άντρα μακριά της. Βλέποντάς τον να

πέφτει κάτω, είδε για πρώτη φορά τον κόσμο γύρω του να δείχνει κάποιο ενδιαφέρον. Όχι όμως για την κοπέλα, αλλά για τον πεσμένο άντρα.

Τρέχοντας αμέσως όσοι άντρες έτυχε να βρίσκονται εκεί για να τον βοηθήσουν και να τον προστατέψουν, ο Άντυ εκνευρίστηκε ακόμα περισσότερο. Τότε κατάλαβε τον λόγο που τα "άνθη" μαραινόταν. Γιατί ο ζυγός τους είχε αλληλεγγύη, ενώ εκείνες όχι. Είχαν καταφέρει με έξυπνα τεχνάσματα να τις διασπάσουν κοιτώντας πώς να βγάλει το μάτι η μία της άλλης, καθιστώντας αόρατο τον πραγματικό τους εχθρό. Τον άντρα.

Κοιτώντας τον Άντυ ξαφνιασμένος ο άντρας, με την συμπαράσταση των συγχωριανών του, σηκώθηκε όρθιος. Περνώντας αμέσως στην αντεπίθεση, του έδωσε γεμάτος οργή μια γροθιά στην μύτη. Δίχως να έχει εμπειρία σε καβγάδες, ο Άντυ ένιωσε να μουδιάζει ολόκληρος καθώς ένιωθε το αίμα να τρέχει για πρώτη φορά στο πρόσωπο του, κοιτώντας την γυναίκα που έντρομη τον παρακολουθούσε αμίλητη. Παρατηρώντας τα ματωμένα του δάκτυλα καθώς σκουπιζόταν, ένιωσε ξαφνικά μέσα του μια παλιά γνώριμη ηδονή. Θυμήθηκε τα αγκάθια των γυμνών γυναικών που τον πλήγωναν και η ηδονή αυτή του χάρισε άλλη μια εκσπερμάτωση.

Νιώθοντας στην αρχή μια θολούρα στο μυαλό, ξαφνικά όλα ξεκαθάρισαν για εκείνον. Βρίσκοντας το μονοπάτι που αναζητούσε, κατάλαβε πώς ακριβώς έπρεπε να φτιάξει τον δικό του κήπο. Προσφέροντας την ευκαιρία σε όλους αυτούς, να καταλάβουν τι σημαίνει να είσαι λουλούδι εξαγνίζοντάς τους μέσα από το ιερό υγρό χόμα. Θα ήταν ένας κήπος τόσο διαφορετικός και

οπάνιος, που σίγουρα η μητέρα του θα αναγνώριζε την μοναδικότητα του.

Ξεσπώντας σε δυνατά γέλια, ο Άντν γύρισε την πλάτη στους πάντες πηγαίνοντας ξανά στις σακούλες με τα ψώνια του. Κοιτώντας τον σαστισμένοι, έλεγαν ο ένας στον άλλον, κοιτάζοντας τον υπεροπτικά, ότι ήταν το ίδιο τρελός με την μάνα του. Κουνώντας το κεφάλι και κοροϊδεύοντάς τον, γύρισε ο κάθε ένας στην δουλειά του, αφήνοντας την γυναίκα ξανά μόνη με τον σύζυγο της.

Φτάνοντας σπίτι του, ο Άντν πέταξε τις σακούλες κάπου πρόχειρα στο χολ και κατευθύνθηκε τρέχοντας στο μπάνιο για να πλυθεί.

-Άντν γύρισες; άκουσε την μητέρα του να φωνάζει.

-Ναι μητέρα επέστρεψα! Μια στιγμή να πλύνω τα χέρια μου και φτιάχνω κάτι να φάμε! της απάντησε καθώς καθάριζε την μύτη του από τα ξεραμένα αίματα.

Φτιάχνοντας το αγαπημένο φαγητό της μητέρας του, ο Άντν έβαλε σε έναν δίσκο το πιάτο της μαζί με ένα ποτήρι φρέσκο χυμό και τα πήγε στο δωμάτιο της.

-Τι έπαθες Άντν μου; τον ρώτησε τρομαγμένη η μητέρα του βλέποντας το πρόσωπο του ελαφρώς μελανιασμένο.

-Για έλα κοντά μου να σε δω! είπε κάνοντας νόημα με το χέρι της να την πλησιάσει.

-Δεν είναι τίποτα μητέρα, δεν πονάω πραγματικά! της είπε ο Άντν αφήνοντας τον δίσκο προσεκτικά πάνω στο κομοδίνο.

-Τι σου έκαναν αγόρι μου; τον ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

-Υπερασπίστηκα μάνα ένα πραγματικό λουλούδι! της απάντησε γεμάτος ενθουσιασμό.

-Κάποιος την έδερνε και κανείς δεν έκανε τίποτα! Μόνο εγώ την υπερασπίστηκα, συνέχισε να της λέει γεμάτος καμάρι.

-Ακριβώς όπως με δίδαξες μητέρα! Με σεβασμό και τόλμη, ασπάστηκα τα ιδανικά μας! Εγώ δεν είμαι σαν τον πατέρα μου, κατέληξε γεμάτος αποφασιστικότητα.

-Μπράβο αγόρι μου! απάντησε γεμάτη καμάρι.

-Σήμερα με έκανες πολύ περήφανη! Κάποιος έπρεπε να δείξει σε αυτούς τους αγροίκους, τι σημαίνει να είσαι αληθινός άντρας, είπε.

Και γεμάτη περηφάνια έπιασε το δίσκο με το φαγητό, ξεκινώντας να τρώει χαμογελώντας του.

Ήταν μια υπέροχη δική τους στιγμή, που το μυαλό του Άντυ την μετάφραζε όμως εντελώς διαφορετικά, παίρνοντας θάρρος για αποτρόπαιες πράξεις που κανείς σε αυτή την πόλη δεν θα ήταν ποτέ έτοιμος να αντικρίσει. Γιατί πλέον ο κήπος του Άντυ, ήταν έτοιμος να δεχτεί τα λουλούδια του. Αλλοίμονο στο "άνθος" που θα επέλεγε ώστε να του προσφέρει ξανά την χαμένη του ηδονή. Όπου μέσα από αυτήν, θα εξάγνιζε κάθε τι σάπιο που εξαιτίας του μαραίνονταν πολύτιμα άνθη σαν την κοπέλα που συνάντησε σήμερα στον δρόμο του.

Και όταν πια ο κήπος του θα ήταν έτοιμος, με κάθε λογής άνθη, γεμάτος καμάρι θα τον έδειχνε στην μητέρα του.

Τα βράδια που η μητέρα του έπαιρνε τα χάπια της για να μπορέσει να κοιμηθεί, εκείνος εκμεταλλευόμενος τον βαθύ της ύπνο, το έσκαγε από το σπίτι.

Την πρώτη φορά που το έκανε, περπατούσε εκστασιασμένος από την μαγεία του σκοταδιού, σε απόμερα στενά σοκάκια. Έβλεπε τον κόσμο με άλλο μάτι. Κρυμμένος μέσα στις σκιές, αποφεύγοντας να τον δει ακόμα και το χλομό φως τού φεγγαριού, παρατηρούσε την ζωή τού χωριού με μάτια που γυάλιζαν μέσα στην νύχτα.

Με αχόρταγο βλέμμα παρατηρούσε όλων των τύπων τις γυναίκες, που τόσο πρόθυμα επέτρεπαν να τους βεβηλώνουν το ιερό τους κορμί.

Έβλεπε παράνομα ζευγαράκια που έτρεχαν να κρυφτούν από τα αδιάκριτα μάτια των συγχωριανών τους, για να κάνουν τις δικές τους άνομες πράξεις.

Με θλίψη στην καρδιά έβλεπε γυναίκες λουλούδια που πίστεψαν σε ψεύτικα λόγια και υποσχέσεις, να ντύνονται βιαστικά κλαίγοντας. Ύστερα να τρέχουν ξοπίσω κυριολεκτικά από τους άντρες, που αφού είχαν κάνει την δουλειά τους, δεν ήθελαν ούτε να της βλέπουν.

Με οργή παρακολουθούσε τα αγκάθια που ξελόγιαζαν με μαεστρία παντρεμένους άντρες, ακόμα και μπροστά στα μάτια των συζύγων τους. Με ένα πονηρό βλέμμα, με ένα κλείσιμο του ματιού γεμάτο υποσχέσεις, οι γυναίκες αυτές κρυμμένες πίσω από τα βρώμικα προσώπια τους, ήταν έτοιμες να καταστρέψουν τις ζωές γυναικών που δεν άξιζαν αυτή την τύχη, όπως η μητέρα του.

Εξοικειωμένος πια με αυτόν τον παράξενο κόσμο, ο Άντυ ήταν έτοιμος πλέον να προχωρήσει στο σχέδιο του.

Το πρωί έκανε τα καθιερωμένα ψώνια του, δίχως να κινεί καμία υποψία. Το μεσημέρι μαγειρεύε και έτρωγε με την κατάκοιτη πλέον μητέρα του και ύστερα καθόταν στο δωμάτιό του μηχανοραφώντας σχέδια για το βράδυ. Όταν, βοηθώντας την να πάει τουαλέτα, τελείωνε και με την τελευταία του υποχρέωση προς την μητέρα του, της έδινε τα χάπια του ύπνου και ήταν έτοιμος για να εφαρμόσει τα σχέδιά του.

Η αρχή έγινε με τον άντρα που είχε τσακωθεί. Ήξερε που σύχναζε. Τον είχε δει πολλές φορές τα πρωινά να κάθεται σε ένα μικρό μπαρ και όποτε περνούσε από εκεί αντάλλασσαν μεταξύ τους βλέμματα γεμάτα ειρωνεία. Ήλπιζε ότι και το βράδυ εκεί θα τον έβρισκε.

Πράγματι, με μεγάλη του ευχαρίστηση, ο Άντυ τον είδε να κάθεται μεθυσμένος σε μια καρέκλα, πίνοντας ασταμάτητα. Κρύφτηκε σε μια σκοτεινή γωνία του δρόμου ανάμεσα σε κάτι δέντρα και τον περίμενε καρτερικά πότε θα έφευγε από εκεί.

Ο άντρας σηκώθηκε από την καρέκλα του τρεκλίζοντας, αλλά έπεσε σχεδόν αμέσως κάτω. Αφού κατάφερε με μεγάλη δυσκολία να σηκωθεί, βγήκε από το μαγαζί, προσπαθώντας να στηριχθεί στους τοίχους των σπιτιών έκανε δύο βήματα και ύστερα σταματούσε για να κάνει εμετό. Όταν απομακρύνθηκε αρκετά, ο Άντυ βγήκε από τα σκοτάδια και εκμεταλλευόμενος την άχνα του φεγγαριού, τον πλησίασε.

-Επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω κύριε, του είπε ευγενικά βοηθώντας τον να στηριχτεί επάνω του.

-Ευχ... Ευχα...ριστώ... του είπε ο άντρας προσπαθώντας να δει ποιος είναι. Αλλά η ζαλάδα του μυαλού του από το ποτό και το λιγοστό φως του δρόμου δεν τον βοηθούσαν καθόλου.

Ο Άντυ εκμεταλλεζόμενος την κατάσταση του, τού έπιασε την κουβέντα οδηγώντας τον συγχρόνως προς το σπίτι του στους πρόποδες του βουνού. Μόλις έφθασαν στο μονοπάτι που οδηγούσε από το δρόμο στον κήπο τού σπιτιού, σταμάτησαν.

-Τι έγινε... Φτάσαμε; ρώτησε ο άντρας κοιτάζοντας αδιάφορα γύρω του, μη μπορώντας όμως να κρατήσει την ισορροπία του στο ίδιο σημείο.

-Ναι... Φτάσαμε.. απάντησε ο Άντυ κοιτάζοντάς τον με το ίδιο ειρωνικό χαμόγελο που τον κοιτούσε και εκείνο το πρωί της πρώτης τους συνάντησης.

-Εσύ... εσύ...δδδ...δεν είσαι ο..., προσπάθησε να πει ο άντρας μόλις είδε το πρόσωπο του Άντυ πιο καθαρά στο λιγοστό φως του φεγγαριού.

Μα πριν προλάβει να ολοκληρώσει, έντρομος είδε τον Άντυ να βγάζει ένα μαχαίρι από την τσέπη του. Το μόνο που πρόλαβε να δει ήταν μια στιγμιαία λάμψη και αμέσως μετά το ένιωσε να εισχωρεί μέσα στον λαιμό του με δύναμη. Κομματιάζοντάς του την καρωτίδα, ένιωσε να στερείτε κάθε ανάσα, καθιστώντας τον κυριολεκτικά ανίκανο να φωνάξει. Ακούγοντάς τον να αγκομαχά από τον πόνο ξεψυχώντας, ο Άντυ νιώθοντας το καυτό αίμα πάνω στο χέρι του, άρχισε να βογκά και εκείνος απολαμβάνοντας την υπέρτατη ηδονή που άρχιζε να του μουδιάζει το κορμί εκείνη την στιγμή. Βλέποντας να γυρίζουν οι βολβοί των ματιών του άντρα ανάποδα, ο

Αντν του έμπηξε πιο βαθιά το μαχαίρι, αποτελειώνοντάς τον.

Σηκώνοντάς τον στους ώμους του, τον ανέβασε μέσα στο σκοτάδι πηγαίνοντας μέχρι την είσοδο του κήπου. Αφήνοντας τον προσεχτικά στο χώμα, κοίταξε τον κήπο του διαλέγοντας το κομμάτι που θα έσκαβε. Βρίσκοντας ένα σημείο που είχε ορατότητα και από τα δύο παράθυρα του σπιτιού, του δικού του δωματίου, αλλά και της μητέρας του, κατευθύνθηκε προς την μικρή αποθήκη του σπιτιού και άναψε το μικρό φως της για να μπορέσει να δει καλύτερα τι εργαλεία είχε στην διάθεση του.

Ευτυχώς ο πατέρας του είχε μια αρκετά μεγάλη συλλογή από κάθε λογής εργαλεία, αφού αυτός ήταν υπεύθυνος για την συντήρηση του κήπου. Μα αφήνοντας την μητέρα του μόνη, μαζί με αυτήν μαράθηκε και ο κήπος. Και αυτό ακριβώς το κενό ένιωθε τώρα ο Άντν ότι έπρεπε να καλύψει. Δίνοντας ξανά ζωή εκεί που η εγκατάλειψη είχε αφήσει τα ίχνη της.

Παίρνοντας ένα φτυάρι γύρισε στο σημείο που είχε διαλέξει προηγουμένως και άρχισε να σκάβει βαθιά κάθετα μέσα στην γη. Ανοίγοντας τον λάκκο που ήθελε, έσπρωξε το πτώμα μέσα σε αυτόν. Τον έθαψε ακριβώς, όπως θα φύτευαν ένα λουλούδι. Αφήνοντας το κεφάλι του πτώματος απέξω, το έστρεψε ελαφρά προς τα αριστερά ώστε να "κοιτάζει" από την μεριά που ήταν τα δωμάτια του σπιτιού. Αφού βεβαιώθηκε ότι το πρώτο του "λουλούδι" θα τους κοιτούσε, κάλυψε το κεφάλι με ένα μικρό ξύλινο καφάσι.

Υπερήφανος για το έργο του, οραματιζόταν την στιγμή που όλος ο κήπος θα ήταν γεμάτος "λουλούδια".

Ονειρευόταν την στιγμή που θα καμάρωνε τον κήπο του δίπλα στην μητέρα του.

Έβαλε πάλι το φτυάρι στην μικρή αποθήκη έκλεισε την πόρτα και μπήκε στο σπίτι.

Την επόμενη μέρα το πρωί, φεύγοντας ο Άντνι για τις καθιερωμένες του δουλειές, πρόσεξε στο μονοπάτι που ξεκίναγε από τον κήπο του μέχρι κάτω τον δρόμο, τεράστιες κηλίδες αίματος.

Πανικόβλητος έτρεξε στην αποθήκη παίρνοντας ξανά το φτυάρι. Ξεκινώντας από τον κήπο και καταλήγοντας μέχρι το σημείο που έσφαξε τον άντρα, φτυάριζε το χώμα εξαφανίζοντας κάθε ίχνος αίματος.

Ύστερα ανακουφισμένος που πρόλαβε να δει πρώτα αυτός τις κηλίδες του αίματος, πριν τις δει κάποιος άλλος, καθάρισε το φτυάρι αφήνοντας το ξανά στην αποθήκη.

Σαν να μην συμβαίνει τίποτα, συνέχισε τον δρόμο του και κατεβαίνοντας στην πόλη έκανε τα καθιερωμένα ψώνια του. Ζήτησε να του δώσουν και τίποτα περισσευούμενα καφάσια αν είχαν και φωτίστηκε το πρόσωπό του όταν του είπε ο μπακάλης ότι μπορεί να παίρνει όποτε θέλει από αυτά που ήταν στο πλάι του μπακάλικου. Ευχαριστώντας πήρε δύο καφάσια, έβαλε μέσα τη σακούλα με τα ψώνια και πήρε το δρόμο της επιστροφής.

Προχωρώντας παρατήρησε μια μικρή αναστάτωση γύρω του. Κατάλαβε ότι μάλλον οι φίλοι του άντρα, που “φύτεψε” το προηγούμενο βράδυ, τον έψαχναν. Φοβούμενος ότι αργά ή γρήγορα οι υποψίες θα έπεφταν επάνω του, πήρε την απόφαση να επισπεύσει το έργο του,

πριν προλάβουν να τον σταματήσουν οι βάνδαλοι εκμεταλλευτές γυναικείων ψυχών.

Μόνο που αυτή την φορά σκέφτηκε και κάτι άλλο. Να συμπεριλάβει στον κήπο του και “αγκάθια”. Γι’ αυτές τις γυναίκες δεν υπήρχε πλέον γυρισμός. Είχαν χάσει οριστικά τον δρόμο τους. Γυρνώντας τες πίσω στην γενέτειρά τους, θα ήταν κάτι που θα το εκτιμούσε ιδιαίτερα η μητέρα του. Εξ άλλου το είχε πει και η ίδια: *“Να τις θάψουν βαθειά μέσα στην γη...”*

Το ίδιο βράδυ τυλιγμένος μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, παρακολουθούσε διακριτικά όποια γυναίκα κυκλοφορούσε μόνη της. Μελετούσε κάθε της κίνηση, κάθε της βλέμμα, δικάζοντας και καταδικάζοντας όσες ξεπερνούσαν τα δικά του ηθικά όρια.

Η μητέρα του είχε φροντίσει να τον ποτίσει με το δικό της φαρμάκι, μαθαίνοντάς του, μέσα σε όλα τα άλλα, τον τρόπο που αυτές οι γυναίκες σκεφτόντουσαν. Ήθελαν του έλεγε, να κατακτήσουν ό,τι δεν τους άνηκε, ό,τι τους ήταν απαγορευμένο, ικανοποιώντας έτσι το βαθύτερο εγώ τους, αδιαφορώντας προκλητικά για το γεγονός ότι κατέστρεφαν μια οικογένεια.

Με αυτές τις σκέψεις στο μυαλό, ο Άντυ στοχοποιούσε όποια εκείνος έκρινε άξια της καταδίκης της. Όλες όσες έβλεπε να φιλιούνται στα σκοτεινά με άντρες πολύ μεγαλύτερους από αυτές, ή να επιδεικνύουν προκλητικά τα κάλη τους δήθεν αδιάφορα σε άντρες που συνόδευαν τις γυναίκες τους ή τα παιδιά τους, όταν αυτά δεν κοιτούσαν, έμπαιναν στην λίστα του.

Οπλισμένος με αστείρευτη υπομονή, περίμενε πάντα την κατάλληλη ευκαιρία μέχρι να τις ξεμοναχιάσει. Μόλις

εκείνες απομακρύνονταν από τα μάτια του κόσμου για να πάνε στα σπιτι τους, εκείνος τις ακολουθούσε.

Την κατάλληλη στιγμή, πήγαινε από πίσω τους και πριν προλάβουν να βγάλουν άχνα τούς έσπαγε τον σβέρκο βλέποντάς τες να πεθαίνουν ακαριαία. Αν και δεν του άρεσε αυτή η μέθοδος γιατί δεν ένιωθε το αίμα τους επάνω του, ωστόσο ήταν αναγκαία για να μην αφήνει ίχνη πίσω του.

Φορτώνοντάς τες στους ώμους του, τις πήγαινε αμέσως στον κήπο του, θάβοντάς τες με τον ίδιο τρόπο που είχε θάψει και το πρώτο του πτώμα, χωρίς να παραλείπει ποτέ να τους γυρνά τα κεφάλια προς το μέρος των παραθύρων.

Πολλές φορές όταν πετύχαινε παρέες μεθυσμένων κοριτσιών, εκμεταλλευόμενος την έλλειψη λογικής τους, τάζοντάς τους έντονες ερωτικές στιγμές, τις οδηγούσε μέχρι το σπίτι του. Όλες τους ήταν πολύ νέες για να τον γνωρίζουν. Για τα δικά τους πρόστυχα μυαλά ήταν απλά ένας όμορφος γεροδεμένος νέος. Φτάνοντας μέχρι την είσοδο του σπιτιού, έχοντάς τες να στηρίζονται στους ώμους του, τους έλεγε να περιμένουν λίγο μέχρι να βρει τα κλειδιά του. Μα εκείνος αντί για κλειδιά, έβγαζε ένα ξυράφι και τους έκοβε τον λαιμό δίχως ίχνος οίκτου.

Κάποιες φορές έπεφταν στα γόνατα και τον παρακαλούσαν να τις λυπηθεί. Εκείνος τις κοιτούσε με ένα άρρωστο βλέμμα ξέροντας ότι εκεί που ήταν δεν μπορούσε να τις ακούσει κανείς.

-Μα ακριβώς επειδή σας λυπάμαι το κάνω αυτό, τους απαντούσε πολλές φορές, βλέποντάς τες να τον κοιτούν σοκαρισμένες.

Δίνοντας ένα γρήγορο τέλος στο μαρτύριό τους, με μια αστραπιαία κίνηση, τους έκοβε την καρωτίδα πέρα ως πέρα. Ο κήπος ήταν το μοναδικό σημείο που μπορούσε να χύσει άφοβα αίμα, αφού μπορούσε να το καλύψει με χρώμα αμέσως.

Μέσα σε μία βδομάδα είχε θάψει οκτώ πτώματα. Όλα με το κεφάλι στραμμένο αριστερά. Ήταν σημαντικό για εκείνον να νιώθει ότι είχε επάνω του στραμμένα όλα αυτά τα βλέμματα από τα "λουλούδια" του. Γιατί όταν θα έδειχνε την ομορφιά του κήπου στην μητέρα του, αντικρίζοντας και οι δύο τα βλέμματά τους, θα ήταν σαν να τον ευχαριστούσαν μπροστά της για το καλό που τους έκανε. Έχοντας όλα τα κεφάλια σκεπασμένα με καφάσια στοιχισμένα ανά τριάδες, ήθελε άλλο ένα "άνθος" για να κλείσει ο κήπος.

Η κατάσταση στην πόλη ήταν λίγο χαοτική. Παντού υπήρχαν αφίσες κολλημένες με τα πρόσωπα των αγνοούμενων κοριτσιών, αλλά και των ανδρών. Η τοπική αστυνομία είχε φροντίσει να ενημερώσει τους πάντες να μην κυκλοφορούν μόνοι μετά της δέκα το βράδυ, αποφεύγοντας κάθε σκοτεινό σοκάκι. Οι εντατικές έρευνες ακόμα δεν είχαν ξεκινήσει γιατί συνέβησαν όλα πολύ γρήγορα πιάνοντας το μικρό αστυνομικό τμήμα κυριολεκτικά απροετοίμαστο. Έχοντας δώσει σήμα στην κεντρική κομητεία, περίμεναν ενισχύσεις όπου πλέον όλοι μαζί θα όργωναν κυριολεκτικά το χωριό. Μέχρι τότε όμως, το προσωπικό των τριών αστυνομικών προσπαθούσε να καθησυχάσει τον κόσμο κάνοντας περιπολίες 24 ώρες το 24ωρο αλλάζοντας συνέχεια βάρδιες.

Τα πράγματα είχαν δυσκολέψει πάρα πολύ για τον Αντν. Δύσκολα θα έβρισκε χρόνο για να παρασύρει κάποιον στα δίχτυα του. Και τα χρονικά όρια στένευαν. Από μέρα σε μέρα θα έφτανε η αστυνομική δύναμη που περίμεναν και τότε όλα θα τελείωναν. Αρκεί ένας να σήκωνε ένα καφάσι πάνω στην έρευνα που θα διενεργούσαν και να έβλεπε τι υπήρχε από κάτω.

Εκείνο το βράδυ δεν έκανε τίποτα. Σκέφτηκε πρώτα να ανοίξει τον τελευταίο λάκκο ώστε να είναι έτοιμος κερδίζοντας έτσι χρόνο. Θα πέταγε το πτώμα μέσα και την επόμενη μέρα νωρίς το πρωί θα έδειχνε το αριστούργημά του στην μητέρα του.

Σκάβοντας βαθιά την τρύπα, ένιωσε το φτυάρι του να χτυπάει σε κάτι σκληρό. Αφήνοντάς το σε μια άκρη, έπεσε ο ίδιος μέσα στην τρύπα συνεχίζοντας το σκάψιμο με τα χέρια. Βγάζοντας αρκετό χώμα, είδε με έκπληξη ότι ακριβώς από κάτω του, υπήρχαν τα απομεινάρια ενός σκελετού. Σκάβοντας λίγο περισσότερο, είδε ανάμεσα στα κόκαλα θαμμένο μαζί τους και ένα πορτοφόλι. Βγάζοντάς το έξω, το ξεσκόνισε προσεκτικά και ανοίγοντάς το διάβασε την κιτρινωμένη από τον χρόνο ταυτότητα. Σύμφωνα με αυτό που διάβαζε, ο σκελετός αυτός άνηκε στον πατέρα του!

Μπερδεμένος, αλλά και σαστισμένος, βγήκε έξω από την τρύπα πηγαίνοντας κατευθείαν μέσα στο σπίτι. Μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιό του, άναψε το φως ώστε να μπορεί να επεξεργαστεί καλύτερα το εύρημά του. Πέρα από την ταυτότητα υπήρχε και μια μικρή ταλαιπωρημένη από το πέρασμα του χρόνου φωτογραφία, που απ' ό,τι μπορούσε να καταλάβει ήταν ο ίδιος μωρό. Κρατώντας

τον ως μωρό ο πατέρας του αγκαλιά, έδειχνε να χαμογελά ευτυχισμένος στον φακό.

Δεκάδες ερωτήματα πλημμύρησαν το συγχυσμένο μυαλό του Άντν, με κυριότερο όλων, αφού τον αγαπούσε τότε γιατί τον εγκατέλειψε; Αν πάλι δεν τον εγκατέλειψε τότε γιατί βρισκόταν θαμμένος στον κήπο; Το ήξερε η μητέρα του; Μήπως τόσα χρόνια όλα ήταν μια παρεξήγηση και κάποιος είχε δολοφονήσει τον πατέρα του, αφήνοντας την δύστυχη μάνα του να νομίζει ότι τους εγκατέλειψε; Τόσα βασανιστικά ερωτήματα και έπρεπε να περιμένει να ξημερώσει για να πάρει τις απαντήσεις που ήθελε.

Δίχως να κλείσει μάτι όλη νύχτα, με την πρώτη ακτίνα του ήλιου, ο Άντν έτρεξε κατευθείαν στο δωμάτιο της μητέρας του.

-Καλημέρα μητέρα, της είπε βλέποντάς την να ανοίγει τα μάτια της.

Βοηθώντας την κατ' αρχάς να πάει στην τουαλέτα, την γύρισε πάλι πίσω στην ασφάλεια, αλλά και την ζεστασιά του κρεβατιού.

-Πως και έτσι πρωινός αγόρι μου; Συνήθως βράχνιαζα μέχρι να καταφέρω να σε ξυπνήσω! είπε κοιτάζοντάς τον με περιέργεια.

-Μητέρα θέλω να μιλήσουμε... της αποκρίθηκε γεμάτος ανυπομονησία.

Βλέποντάς τον έτσι η μητέρα του, ανασηκώθηκε λίγο από το κρεβάτι και με σοβαρό ύφος τον ρώτησε.

-Φυσικά γιε μου, τι θες να συζητήσουμε;

-Ξέρεις τι είναι αυτό μητέρα; την ρώτησε βγάζοντας από την τσέπη και δείχνοντας την ταυτότητα του πατέρα του.

-Που την βρήκες αυτήν; τον ρώτησε απλώνοντας το τρεμάμενο χέρι της για να την πάρει, δείχνοντάς του με το ύφος της, ότι ήξερε τι κρατούσε στα χέρια του.

-Ωστε ξέρεις... μονολόγησε ο Άντυ πιο μπερδεμένος από ποτέ.

-Ναι ξέρω... απάντησε η μητέρα του με ήρεμη φωνή, κοιτώντας την ταυτότητα που κρατούσε πλέον εκείνη με ένα βλέμμα νοσταλγικό.

-Ήθελε να σε πάρει από κοντά μου! φώναξε νευριασμένη αμέσως μετά, αλλάζοντας στο λεπτό ύφος και διάθεση.

-Τι εννοείς; ρώτησε παραξενεμένος ο Άντυ.

Σουφρώνοντας τα χείλια της με οργή, άρχισε να τρέμει ολόκληρη σκεφτόμενη ξανά από την αρχή όλα αυτά που ήθελε να ξεχάσει. Κοιτώντας επίμονα την ταυτότητα, κουνούσε το κεφάλι της νευρικά μπρος πίσω βγάζοντας κοφτές ανάσες μαζί με υπόκωφους ήχους.

-ΜΕ ΕΛΕΓΕ ΤΡΕΛΗ! Ούρλιαξε ξαφνικά, κάνοντας τον Άντυ να τραβηχτή απότομα πίσω.

-ΔΕΝ ΜΕ ΑΓΑΠΟΥΣΕ! συνέχισε να του λέει στον ίδιο τόνο, κοιτάζοντας όμως με αγάπη την ξεθωριασμένη φωτογραφία πάνω στην ταυτότητα.

Ο Άντυ αμίλητος την παρατηρούσε προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε συμβεί. Τι ψέματα του έλεγε τόσα χρόνια η μητέρα του, που τώρα θα του τα αποκάλυπτε.

-Ήθελε να σε πάρει από κοντά μου, να σε προστατέψει έλεγε... συνέχισε να του λέει με ήρεμο τόνο αυτή την φορά στην φωνή της.

-ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ! ούρλιαξε ξαφνικά με παράπονο, ακούγοντας ο Άντυ την φωνή της να ηχεί ξανά δυνατά σε όλο το δωμάτιο.

-Γιατί να με προστατέψει από εσένα; Τι θα μου έκανες; ρώτησε με ήρεμη φωνή ο Άντυ πιάνοντας της στοργικά στο χέρι.

-Με αποκαλούσε τρελή, ψυχοπαθή! απάντησε η μητέρα του τραβώντας για πρώτη φορά το βλέμμα της από την φωτογραφία, κοιτάζοντας τον γιο της με μάτια ορθάνοικτα έτοιμα να εκραγούν.

-Τον άκουσα μια μέρα που μιλούσε στο τηλέφωνο. Κανόνιζε να με κλείσει σε ίδρυμα διεκδικώντας εκείνος την κηδεμονία σου! ΑΥΤΟ ΗΘΕΛΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΟΥ!

Αρχίζοντας να καταλαβαίνει ο Άντυ τι συνέβαινε, συνειδητοποίησε ότι όλα αυτά τα χρόνια μεγάλωσε σε ένα ψέμα. Ότι ο πατέρας του ποτέ δεν τους παράτησε για κάποια άλλη. Η μάνα του τον είχε σκοτώσει πάνω στον παραλογισμό της. Περίμενε όμως καρτερικά, να το ακούσει από την ίδια.

-Γιατί μου είπες ψέματα μητέρα; την ρώτησε νιώθοντας εκείνος αυτή την φορά να τον κατακλύζει το παράπονο.

-Δε σου είπα ψέματα αγόρι μου, άκουσε την φωνή της μητέρας του να του λέει ξεσπώντας σε λυγμούς.

-Απλά δεν πρόλαβε να το κάνει... συνέχισε να του λέει κοιτάζοντάς τον με λυπημένο ύφος, έχοντας συγχρόνως ένα παρανοϊκό χαμόγελο.

-Για αυτό ήθελε να με κλείσει εκεί μέσα, για να ζήσει την ζωή του άνετα με αυτήν που θα είχε βρει! κατέληξε παίζοντας τα μάτια της νευρικά δεξιά και αριστερά.

-Αλλά εγώ δεν τον άφησα να το κάνει! άκουσε να του ψιθυρίζει έχοντας ένα υποχθόνιο χαμόγελο.

-Θα έθαβα και αυτήν αν ήξερα ποια ήταν, κατέληξε να λέει χαμογελώντας χαιρέκακα.

Ακούγοντας αυτό που ήθελε, ο Άντυ σηκώθηκε όρθιος φωνάζοντας και αυτός υστερικά.

-ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΜΗΤΕΡΑ! ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ!

Εκείνη με απαθές βλέμμα τον κοιτούσε σαν να μην καταλάβαινε τι συνέβαινε.

-Πάντα να αγαπάς και να σέβεσαι τις γυναίκες καλέ μου Άντυ... του είπε με ήρεμη φωνή αφήνοντας να πέσει η ταυτότητα που κρατούσε, δείχνοντας ότι βρισκόταν σε έναν δικό της κόσμο.

-Ναι μητέρα. Αυτό ακριβώς θα κάνω! Και ξέρω ακριβώς τον τρόπο, της είπε χαμογελώντας λυπημένα.

Ο Άντυ βγήκε από το δωμάτιο και πηγαίνοντας στην κουζίνα πήρε ένα τεράστιο μαχαίρι και επέστρεψε στο δωμάτιο της μητέρας του. Το μόνο που ακούστηκε ήταν μια δυνατή κραυγή πόνου και ύστερα το σπίτι βυθίστηκε ξανά στην απόλυτη σιωπή.

Κατεβαίνοντας στον κήπο, ο Άντυ ολοκλήρωσε το έργο του γεμίζοντας και την ένατη τρύπα. Ύστερα ξεσκεπάζοντας όλα τα καφάσια, άφησε να φανερωθούν όλα τα κεφάλια που προεξείχαν από το χώμα, ελευθερώνοντας μια απόκοσμη δυσοσμία.

Ανεβαίνοντας στο δωμάτιο της μητέρας του, άνοιξε το παράθυρο της για να μπορέσουν να απολαύσουν μαζί

τον κήπο που με τόσο κόπο έφτιαξε. Από μακριά ακούστηκε η σειρήνα ενός περιπολικού και γυρίζοντας το βλέμμα του ο Άντυ είδε ένα περιπολικό μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης που πλησίαζε στο σπίτι.

-Ορίστε μητέρα, απόλαυσε τα λουλούδια σου! ΕΜΑΣ κοιτούν... είπε ο Άντυ κοιτώντας τον κήπο του και κρατώντας στο στήθος του το κεφάλι της μητέρας του.

Τώρα πλέον το έργο του, ο κήπος του, είχε ολοκληρωθεί, έχοντας μέσα του το μεγαλύτερο κομμάτι από το ομορφότερο λουλούδι του κόσμου.

Την μητέρα του.

ΤΕΛΟΣ